

Razstava štirih zagrebških likovnih umetnikov slovenskega rodu
Izložba četvorice zagrebačkih umjetnika slovenskih korijena

VASILIJ JOSIP JORDAN

DENIS KRAŠKOVIČ

DAMIR MEDVEŠEK

STANKO JANČIĆ

Avtor razstave / Autor izložbe Milan Bešlić

Milan Bešlić je rojen leta 1953 v Slavonskem Brodu. Po poreklu je iz Sinja. Končal je Filozofsko fakulteto Univerze v Zagrebu. Je likovni in književni kritik ter esejist, svoje članke objavlja v časopisih, strokovnih revijah in elektronskih medijih. Kot avtor je pripravil več kot sto razstav sodobnih hrvaških umetnikov v muzejih in galerijah tako na Hrvaškem kot v tujini ter zanje pripravil spremljajoče kataloge in študije. V produkciji Hrvaške radiotelevizije je ustvaril več dokumentarnih filmov o hrvaških slikarjih, kiparjih in pisateljih.

Napisal je tudi knjigo *Oltar hrvaške domovine* o istoimenskem kiparskem delu Kuzma Kovačića, avtorja fotografije sta Nino in Goran Vranić. Skupaj z italijanskim likovnim kritikom in pesnikom Giorgijem Segatom se kot soavtor podpisuje pod monografijo *Jordan*, ki je izšla v založbi AGM iz Zagreba 2009. Bešlić je tudi avtor Jordanove retrospektivne razstave v zagrebški Moderni galeriji leta 2010/11. Leta 2011 je v Veliki Pisanici, rojstnem kraju Eda Murtića, zasnoval in avtorsko osmislił kulturno prireditev *Dnevi Eda Murtića*. Je avtor razstave *Osem sodobnih hrvaških umetnikov* v Galeriji-Muzeju Lendava (2011). Napisal in uredil je monografijo *Galerija Forum 1969–2009*, ki jo je vodil med letoma 2000 do 2005, od leta 2005 pa je predsednik njenega umetniškega sveta. Živi in dela v Zagrebu.

Milan Bešlić rođen je 1953. godine u Slavonskom Brodu. Podrijetlom je iz Sinja. Završio je Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu. Likovni je i književni kritičar i esejist, piše u novinama, stručnim časopisima i elektroničkim medijima. Autorski je priredio više od stotinu izložbi suvremenih hrvatskih umjetnika u muzejima i galerijama u Hrvatskoj i inozemstvu, te za njih napisao kataloške tekstove i studije. Autor je i dokumentarnih filmova o hrvatskim slikarima, kiparima i književnicima u produkciji HRT-a. Napisao je i knjigu „Oltar hrvatske domovine“ o istoimenom kiparskom djelu Kuzme Kovačića, autori fotografije Nino i Goran Vranić. S talijanskim likovnim kritičarom i pjesnikom Giorgiom Segatom potpisuje monografsku knjigu *JORDAN* u izdanju AGM iz Zagreba 2009. Autor je i Jordanove retrospektivne izložbe u Modernoj galeriji u Zagrebu 2010./11. godine.

Godine 2011. u Velikoj Pisanici, rodnom mjestu Ede Murtića, pokrenuo je i autorski koncipirao kulturnu manifestaciju „Dani Ede Murtića“. Autor je izložbe „Osam suvremenih hrvatskih umjetnika“ u Galeriji-Muzeju Lendava (Slovenija, 2011.).

Napisao je i uredio monografsku knjigu *Galerija Forum 1969.-2009.* kojoj je voditelj od 2000.do 2005., a od 2005. predsjednik njezina Umjetničkog savjeta. Živi i radi u Zagrebu.

Razstavi na pot

Pričujoča razstava predstavlja dela štirih zagrebških umetnikov slovenskega rodu; dveh priznanih likovnih umetnikov starejše generacije, slikarja Vasilija Josipa Jordana in kiparja Stanka Jančiča, ter dveh likovnih umetnikov mlajše generacije, slikarja Damirja Medveška in kiparja Denisa Kraškoviča. Ob tem se zastavlja vprašanje, kaj imajo ti slikarji in kiparji skupnega. Vsekakor šolanje na zagrebški likovni akademiji in svoje skupno slovensko poreklo. Vsi so se rodili v Zagrebu in v njem živijo od svojega otroštva. Torej tudi njihova pripadnost zagrebškemu likovnemu krogu ni vprašljiva. Ločujejo se po ničemer drugem kot po lastni svojevrstnosti in temperamentu, po katerih se sicer loči vsak pravi ustvarjalec. Kako so se torej znašli na skupni razstavi? Zaradi svojega slovenskega porekla kot skupnega imenovalca, ki ni odločilno načelo, vendar je nedvomno, da umetnikovo poreklo lahko okolju, v katerem deluje, vtisne nov in prepoznaven pečat.

U susret izložbi Izložena su djela četvorice zagrebačkih umjetnika slovenskih korijena: priznatih likovnih umjetnika starije generacije, slikara Vasilija Josipa Jordana i kipara Stanka Jančića, te likovnih umjetnika mlađe generacije, slikara Damira Medveška i kipara Denisa Kraškoviča. Uz to se otvara pitanje što je zajedničko ovim slikarima i kiparima. Svakako školovanje na zagrebačkoj likovnoj Akademiji i svakako njihovo zajedničko slovensko podrijetlo. Svi su se rodili u Zagrebu te žive u Zagrebu od svoga djetinjstva. Dakle, njihova pripadnost zagrebačkom likovnom krugu ni po čemu se ne može dovesti u pitanje. Izdvajaju se tek po svojoj osobnosti i temperamentu, kao što se uostalom izdvaja svaki izvorni stvaralac. Zbog čega su zajedno na ovoj izložbi? Njihovo slovensko podrijetlo kao zajednički nazivnik koji nije odlučujuća premisa, ali je neosporno da umjetnikovo podrijetlo može unijeti u sredinu u kojoj djeluje, nove i prepoznatljive osobine.

JORDAN, KRAŠKOVIC, MEDVESEK, JANČIĆ

Da se sodobna hrvaška

likovna scena odlikuje po številnih likovnih poetikah, ki so obenem oblikovane ne le v zelo številnih, ampak tudi različnih likovnih medijih, je dobro znano dejstvo, na katerega je ob tej priložnosti treba spomniti, saj ga tudi štirje sodobni umetniki Jordan, Kraškovič, Medvešek, Jančić v svojih delih eksplicitno izražajo. Seveda ta trditev ne velja le za omenjeno likovno sceno (in ne samo za imenovane umetnike), ampak jo prepoznamo tudi v širšem kontekstu, tako evropskem kot svetovnem, v tem okviru pa vsekakor tudi v delih številnih umetnikov, hrvaških in slovenskih, francoskih in poljskih, italijanskih, ameriških ... in drugih, saj tudi drugi umetniki ustvarjajo po istih likovnih vrednotah, ki so kot takšne prepoznane povsod po svetu enako, tudi v vsakem nacionalnem kontekstu. To prežemanje likovnih vrednot krepi tezo o multikulturnem sodelovanju med umetniki na vseh poldnevnikih in na vseh ravneh ter v različnih medijih, skozi katere se izražajo sodobni avtorji. Zato je mogoče tudi v poetikah predstavljenih štirih umetnikov prepoznati njihove avtorske značilnosti kot prispevek k raznovrstni strukturi sodobne likovne scene. Prav v tem dejstvu, v tem večglasju, je prepoznana njena osnovna značilnost, ki jo je tako vseobsegajoče prežela in, lahko bi rekli, tudi usmerila k neizčrpnim ustvarjalnim razsežnostim človeškega duha. Tako je na primer po načelih velike evropske slikarske tradicije Vasilij Josip Jordan ustvaril spoštovanja vreden opus, ki je visoko cenjen tudi zunaj hrvaškega likovnega konteksta, kot evropski slikar, čigar kakovosti že desetletja prepoznavajo ugledni likovni kritiki v Italiji, Sloveniji, Avstriji, Franciji, Nemčiji, v državah torej, v katerih so njegova dela predstavljena v muzejih, galerijah in uglednih zasebnih zbirkah. Jordanovo delo izhaja iz tradicionalnih slikarskih načel, ki so v njegovem prepoznavnem izrazu prežeta z avtorskimi značilnostmi, včasih blizu nadrealistični estetiki, magičnemu realizmu in oniričnemu slikarstvu. Toda njegovega dela ni mogoče zaobjeti samo s temi slogovnimi oznakami, saj je posebnost njegovega izraza mogoče opaziti predvsem v specifični likovni poetiki, ki jo določa njegova prepoznavna ustvarjalna osebnost, torej jordanovska likovna izraznost.

Denis Kraškovič pa svoj likovni koncept gradi na postmodernističnih vodilih s sprejetjem tradicionalne dediščine kot vrednote, ki jo preizprašuje iz horizontov svoje individualnosti. V kontekstu sodobnega likovnega diskurza je Kraškovič avtor, ki svoje kiparsko delo, globoko prežeto s to zapuščino, ustvarja na osnovi tradicionalnih vrednot. Toda zapuščina ga ne obremenjuje in omejuje, ampak ravno nasprotno spodbuja v njegovem drugačnem oblikovanju in, predvsem, v inventivni interpretaciji, močno povezani s komponento ludizma. Vse omenjene značilnosti so prepoznavne v njegovem ustvarjanju, prav tako tudi v njegovem delu Sv. Frančišek se pogovarja z živalmi, v katerem je komponenta ludizma prav posebej izražena. Ta »ekološki« svetnik je namreč obkrožen oziroma, bolje je reči, »objet« z živalmi, s psom, prašičem, ovco, žirafa ..., ki so oblikovani v vedrih barvah: turkizni, opečni, modri, rdeči ..., da bi bila poudarjena živalska vedrina, ki jo je zagovarjal sveti siromak iz Assisija v bratstvu vseh bitij kot Božjih stvaritev.

Da je tudi Damir Medvešek našel oporo za svoje delo v tradicionalnih slikarskih vrednotah, je mogoče prepoznati iz njegovih slik, kjer je te vrednote mogoče brati v večslojnih konotacijah. Tam, kjer je na klasični matrici risbe oblikoval glavo ženske v vitičastem in zibajočem pletivu črtovja, se odkriva tudi poznavalska uporaba barve kot inventivni »vnos« pri »definiranju« lastnega izraza. Prav tako včasih svoj izraz na paradigmatški predlogi (Mona Lisa) nadgradi z nadrealno komponento s krožnimi, mehurčastimi, nepravilnimi geometrijskimi elementi in cvetličnimi oblikami ter v intrigantni kompoziciji ustvari specifično likovno delo.

Na sodobni hrvaški likovni sceni kiparsko delo Stanka Jančića že desetletja zbuja pozornost kritike in kulturne javnosti. Veliko zanimanje za njegovo kiparstvo je kritika pokazala že na prvih samostojnih razstavah, na katerih je bila v ospredju izjemna umetnost modeliranja v sodobni in inventivni »obdelavi« tradicionalnih kakovosti, pri čemer se je Jančić pokazal kot izjemen poznavalec vseh kiparskih veščin, odkrivajoč jih že v svojih najzgodnejših delih.

Seveda je Jančić tudi v tem zadnjem obdobju svoje mojstrstvo potrdil v intrigantnem ciklu s pomenljivim naslovom Čitanka strukture, v katerem je razvijal načelo variacije, da bi še enkrat dokazal, da je izjemna kiparska veščina prežeta s specifično imaginacijo. Jančić je namreč v tej seriji skulptur uresničil slogovno koherentnost v ciklusu, v katerem se v inventivnih različicah specifičnih oblik prepozna njegov poseben likovni izraz.

Zato je na pričujoči razstavi v delih teh štirih avtorjev mogoče doživeti njihovo likovno poetiko kot izrazito in prepoznavno umetniško posebnost vsakega od njih. Prav tako tudi dejstvo, da so svoje delo ustvarjali po visokih likovnih kriterijih v različnih materialih in likovnih postopkih ter s tem še enkrat apostrofirali polivalentnost in raznovrstnost kot načeli, po katerih sodobni umetnik gradi svoje ustvarjalno izhodišče oziroma tudi svoje delo, opredeljujoč ga kot svoje temeljno nujnost.

Milan Bešlić

JORDAN, KRAŠKOVIČ, MEDVEŠEK, JANČIĆ

Da je suvremena hrvatska

likovna scena obilježena brojnim likovnim poetikama oblikovanim u jednako tako brojnim a i različitim likovnim medijima dobro je znana činjenica na koju ovom prigodom trebamo skrenuti pozornost jer je i ova četiri suvremena umjetnika: Jordan, Kraškovič, Medvešek, Jančić eksplicitno izražavaju u svojim djelima. Dakako, ova se tvrdnja ne odnosi samo na rečenu likovnu scenu, (i ne samo na ove umjetnike!), već je prepoznajemo i u širem kontekstu, u europskom, kao i svjetskom a time i u djelima mnogih suvremenih umjetnika, i hrvatskih i slovenskih, francuskih i poljskih, talijanskih, američkih...i drugih, jer i ti umjetnici stvaraju na istim likovnim vrijednostima koje se kao takve čitaju svuda jednako pa i u svakom nacionalnom kontekstu.

To prožimanje likovnih vrijednosti učvršćuju tezu multikulturne suradnje među umjetnicima na svim meridijanima, i na svim razinama i različitim medijima u kojemu se izražavaju suvremeni autori. Stoga i možemo u poetikama ove četvorice umjetnika iščitavati njihove autorske značajke kao prilog polivalentnoj strukturi suvremene likovne scene. Upravo se u toj činjenici, dakle, u tom mnogoglasju i prepoznaje njezina temeljna odrednica koja ju je tako snažno prožela i gotovo bismo rekli i usmjerila prema neiscrpnim stvaralačkim mogućnostima ljudskoga duha. Tako je, primjerice, na zasadama velike europske slikarske tradicije Vasilij Josip Jordan stvorio respektabilan opus visoko vrednovan i izvan hrvatskoga likovnog konteksta kao europski slikar čije su vrijednosti već desetljećima akceptirane od uglednih likovnih kritičara u Italiji, Sloveniji, Austriji, Francuskoj, Njemačkoj gdje su, naime, njegova djela postavljena u muzejima, galerijama i uglednim privatnim zbirkama. Jordanovo djelo stvarano je na tradicijskim slikarskim premisama amaglamiranim u njegovom prepoznatljivom izrazu s autorskim značajkama, gdje kad bliskim nadrealističkoj estetici, magičnom realizmu i oniričkom slikarstvu. No njegovo se djelo ne može "pokriti" samo tim stilskim odrednicama jer se osebujnošću svoga izraza prvenstveno iščitava u specifičnoj likovnoj poetici koju određuje njegova snažna stvaralačka osobnost, dakle, jordanovska likovna izražajnost.

Svoju pak likovnu koncepciju Denis Kraškovič stvarao je na postmodernističkim premisama akceptirajući tradicijsko naslijeđe kao vrijednost koju propituje iz obzora svoje individualnosti. U kontekstu suvremenog likovnog diskursa Kraškovič je autor koji na tim tradicijskim vrijednostima stvara svoje kiparsko djelo duboko prožeto tim naslijeđem. Međutim, to ga naslijeđe ne opterećuje i ne sputava, već, naprotiv, potiče u njegovu drukčijem oblikovanju, i, nadalje, u inventivnoj interpretaciji snažno prožetom ludičkom komponentom. Ove se značajke iščitavaju u njegovu stvaralaštvu, kao i u djelu "Sv. Franjo razgovara sa životinjama", u kojemu je osobito izražena upravo ta ludička sastavnica. Naime, ovaj "ekološki" svetac okružen je, ili je bolje reći "zagrljen" životinjama psom, svinjom, ovcom, žirafom...i oblikovanim u vedrim bojama: tirkiznom, ciglastom, plavom, crvenom...kako bi naglasio upravo tu životnu vedrinu koju je zagovarao sveti siromašak iz Asiza u bratstvu svih bića kao Božjih stvorova.

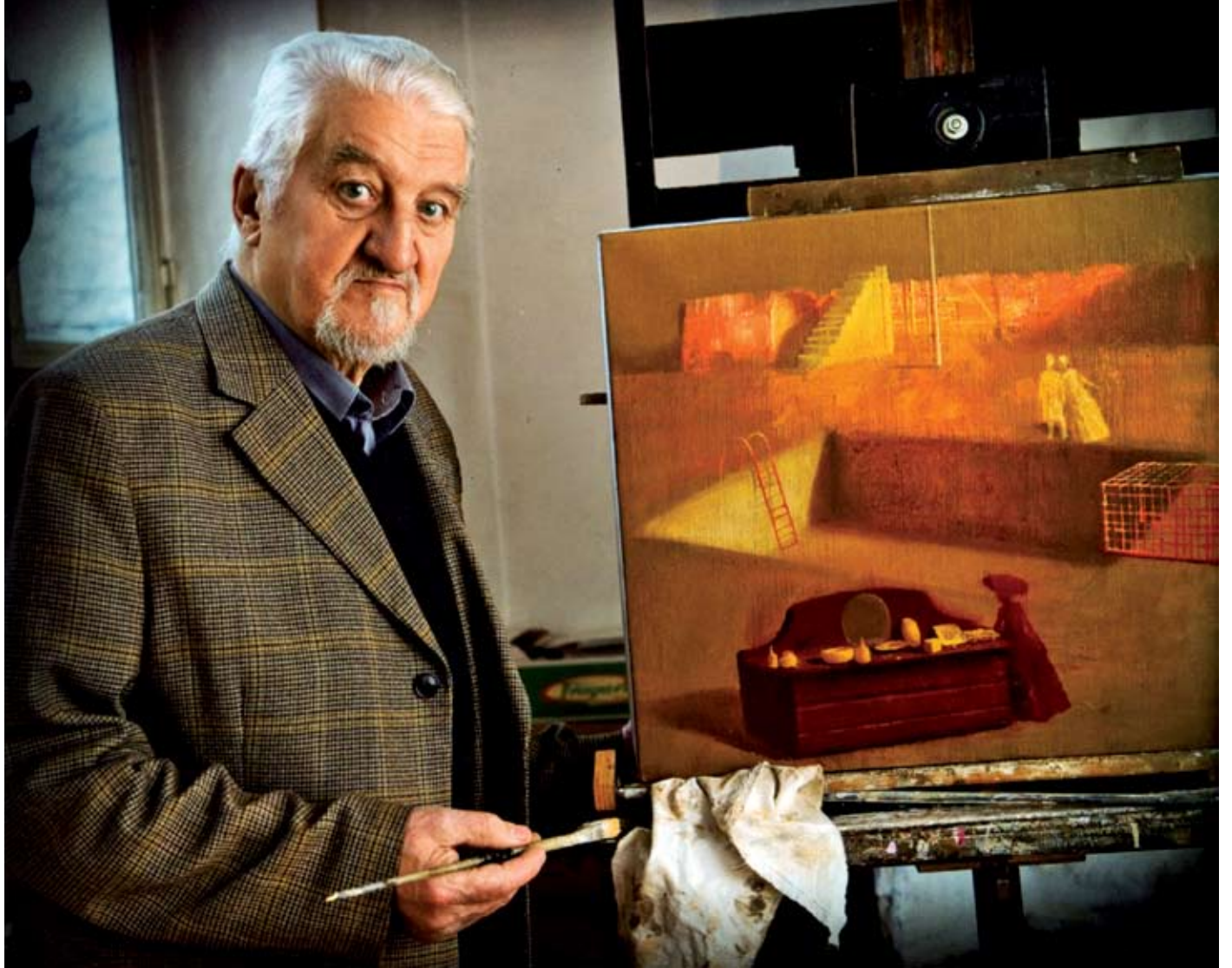
Da je i Damir Medvešek našao oslonac svojemu djelu na tradicijskim slikarskim vrijednostima prepoznaje se u njegovim slikama gdje se te vrijednosti iščitavaju u višeslojnim konotacijama. Tamo gdje je na klasičnoj matrici crteža oblikovao glavu žene u vitičastom i lelujavom pletivu crtovlja otkriva se i znalačko korištenje boje kao inventivni "unos" u "definiranju" vlastitoga izraza. Također, gdje kad svoj izraz na paradigmatom predlošku ("Mona Lisa") produbljuje nadrealno komponentom s kružnim, mjehuričastim, nepravilnim geometrijskim elementima i floralnim oblicima stvarajući u intrigantnoj kompoziciji specifično likovno djelo.

Na suvremenoj hrvatskoj likovnoj sceni kiparsko djelo Stanka Jančića već desetljećima privlači pozornost kritike i kulturne javnosti. Veliki interes za njegovo kiparstvo kritika je pokazala već na prvim samostalnim izložbama na kojima je naročito došlo do izražaja iznimno umijeće modeliranja u suvremenoj i inventivnoj "obradi" tradicijskih vrijednosti gdje se Jančić pokazao iznimnim znalцем svih kiparskih umijeća otkrivajući ih već i u svojim najranijim djelima.

Dakako, i u ovom zadnjem ciklusu Jančić je to majstorski potvrdio u intrigantnom ciklusu indikativna naziva "Čitanka strukture" u kojemu je razvijao načelo varijacije kako bi još jednom potvrdio da je iznimno kiparsko umijeće prožeo specifičnom imaginacijom. Jančić je, naime, u ovoj seriji skulptura ostvario stilsku koherentnost u ciklusu gdje se u inventivnim inačicama specifičnih oblika prepoznaje njegov osebujan likovni izraz.

Stoga se, na ovoj izložbi u djelima ovih autora iščitava njihova likovna poetika kao snažna i prepoznatljiva umjetnička osobnost svakoga od njih. Ali, i činjenica da su svoje djelo stvarali na visokim likovnim kriterijima u različitim materijalima i likovnim postupcima, i time još jednom apostrofirali polivalentnost i raznovrsnost kao premise na kojima suvremeni umjetnik gradi svoje stvaralačko načelo, odnosno, i svoje djelo, determinirajući ga kao svojim temeljnim postulatom.

Milan Bešlić

VASILIJ JOSIP JORDAN (Zagreb, 1934) Diplomiral je na Akademiji likovnih umetnosti Univerze v Zagrebu v razredu Ljuba Babića in Krsta Hegedušića (1958). Leta 1960 se je s slikarstvom začel ukvarjati poklicno. Od 1978 pa vse do upokojitve leta 2000 je bil zaposlen na ALU, najprej kot docent in profesor, pozneje tudi kot dekan (1991–1994). Od leta 1995 je vodil slikarski oddelek na ALU v Širokem bregu v BiH. Je izrazit predstavnik poetične fantastike in magičnega realizma v sodobni hrvaški umetnosti. Sodeloval je na mnogih skupinskih in samostojnih razstavah doma in po svetu. Jordan je dobitnik nagrade mesta Zagreba (1969) in nagrade Vladimirja Nazorja (1992). O njegovem slikarstvu so bili posneti kratkometražni filmi in izdane štiri monografije. Je avtor svečanega zastora v HNK Zagreb, Harmica (1999). Dvakrat je razstavljal v Slovenskem domu, prvič na razstavi Slovenski krog v Zagrebu leta 1996.

VASILIJ JOSIP JORDAN (Zagreb, 1934.) Diplomirao je na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti u klasi Ljube Babića i Krste Hegedušića (1958.). Od godine 1960. profesionalni je slikar a od 1978. na ALU profesor, docent i dekan od 1991-1994. do umirovljenja godine 2000. Od 1995. je voditelj slikarskog odjela na ALU u Širokom brijegu u BiH. Izraziti je predstavnik poetske fantastike i magičnog realizma u suvremenoj hrvatskoj umjetnosti. Sudjelovao je na mnogim zajedničkim i samostalnim izložbama u domovini i po svijetu. Jordan je dobitnik Nagrade grada Zagreba (1969.) i nagrade Vladimir Nazor (1992.). O njegovom slikarstvu snimljeni su kratkometražni filmovi te izdane četiri monografije. Autor je svečanog zastora HNK u Zagrebu, Harmica (1999.). Dva puta je izlagao u Slovenskom domu, prvi puta na izložbi Slovenski krug u Zagrebu, godine 1996.

Razstavljeno / izloženo

Časi / Vremena, 70x50, olje na platnu, ulje na platnu, 2011

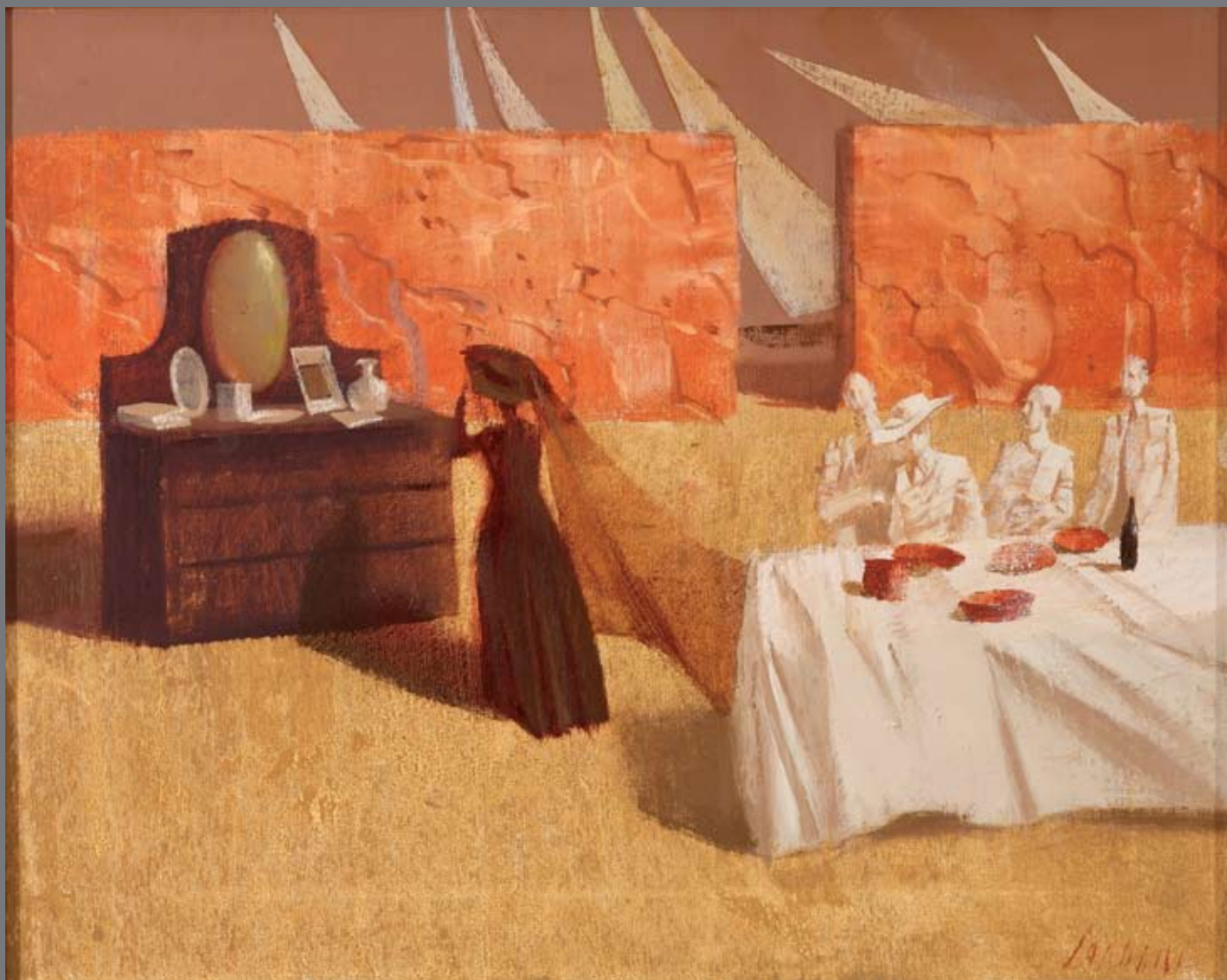
Gostija / Gozba, 40x50, olje na platnu, ulje na platnu, 2011

Omizje in komoda A / Sustolnici i komoda A, 40x50, olje na platnu, ulje na platnu, 2011

Omizje in komoda B / Sustolnici i komoda B, 40x50, olje na platnu, ulje na platnu, 2011

Časi / Vremena, 70x50, olje na platnu, ulje na platnu, 2011

Omizje in komoda B / Sustolnici i
komoda B, 40x50, olje na platnu,
ulje na platnu, 2011

Gostija / Gozba, 40x50,
olje na platnu, ulje na platnu, 2011

Omizje in komoda A / Sustolnici i komoda A,
40x50, olje na platnu, ulje na platnu, 2011

DENIS KRAŠKOVIČ (Zagreb, 1972.) Diplomiral je na Akademiji likovnih umetnosti Univerze v Zagrebu (1994) v razredu prof. Stanka Jančiča. Leta 1998 je končal pedagoško-psihološko izpopolnjevanje na zagrebški filozofski fakulteti – smer pedagoške vede. Od leta 1996 predava na oddelku za kiparstvo na Šoli za uporabno umetnost in oblikovanje Zagreb. Od leta 2007 dela kot docent na osiješki umetniški akademiji, kjer predava kiparstvo. Leta 2002 se je vpisal na podiplomski študij kiparstva na Akademiji za likovno umetnosti Univerze v Ljubljani in magistriral pri prof. Jožetu Baršiju (2010).

Razstavljal je na številnih skupinskih in samostojnih razstavah doma in po svetu. Je avtor več kipov v prostoru. Za svoje delo je bil že večkrat nagrajen, med drugim je prejel tudi veliko nagrado Salona mladih v Zagrebu (2000).

DENIS KRAŠKOVIČ (Zagreb, 1972.) Diplomirao je na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti (1994.) u klasi prof. Stanka Jančiča. Godine 1998. završio je pedagoško-psihološki studij na Filozofskom fakultetu – smjer pedagoške znanosti. Od godine 1996. predaje na odjelu za kiparstvo na Školi primijenjene umjetnosti i dizajna u Zagrebu. Od godine 2007. radi kao docent na Umjetničkoj akademiji u Osijeku, gdje predaje kiparstvo. Godine 2002. upisuje magisterij – postdiplomski studij kiparstva na Akademiji u Ljubljani gdje je magistrirao kod prof. Jože Bešlije (2010.). Izlagao je na mnogim zajedničkim i samostalnim izložbama u domovini i po svijetu. Autor je više skulptura u prostoru. Dobitnik je nekoliko nagrada, između ostalih Grand prix Salona mladih u Zagrebu (2000.)

Razstavljeno / izloženo

„Sveti Frančišek se pogovarja z živalmi“

„Sveti Franjo razgovara sa životinjama“

kovina / metal, pobarvani / obojeni poliester in / i kamen – oniks, 2009

„Sveti Frančišek se pogovarja z živalmi“
„Sveti Franjo razgovara sa životinjama“
kovina / metal, pobarvani / obojeni poliester
in / i kamen – oniks, 2009

DAMIR MEDVEŠEK (Zagreb, 1959) Diplomiral je na Akademiji likovnih umetnosti Univerze u Zagrebu (1997) v razredu Zlatka Kauzlarića Atača. Zaposlen je kot slikarski mojster v risalnici zagrebškega Hrvaškega narodnega gledališča. Predava na zagrebški akademiji za likovno umetnost (veliki format) in na tekstilno-tehnološki fakulteti (oblikovanje). Njegove slike so v zbirkah v Monaku, pri Kennedyjevih, Cartierju, Mercedesu, Ferrariju, Lacostu in dr. Predstavljal se je na več kot stotih razstavah. Sodeloval je pri več kot šeststo gledaliških predstavah. Je avtor svečanega zastora Zagrebškega lutkovnega gledališča (2006) in avtor največje slike na svetu – gledališke zavese za Ludviga II., predstavo bavarske Opere v Münchnu (velikost 500 m²).

DAMIR MEDVEŠEK (Zagreb, 1959.) Diplomirao je na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti (1997.) u klasi Zlatka Kauzlarića Atača. Zaposlen je kao glavni slikar u slikarnici zagrebačkog HNK. Predaje na Akademiji za likovnu umjetnost u Zagrebu (veliki format) te na Tekstilno - tehnološkom fakultetu (dizajn). Njegove slike se nalaze u zbirkaama u Monacu, kod Kennedyja, Cartiera, Mercedes, Ferrarija, Lacostea i dr. Imao je preko sto izložaba. Sudjelovao je na više od šesto kazališnih predstava. Autor je svečanog zastora Zagrebačkog kazališta lutaka (2006.) te autor najveće slike na svijetu – kazališne zavjese za Ludviga II., predstave bavarske Opere u Münchenu (veličine 500 m²).

Razstavljeno / izloženo

Iz ciklusa Hrvaška dekleta / Iz ciklusa Hrvatske djevojke, 40x30, akrilik, 2011

Sestre 70x50, akrilik, 2007

Iz ciklusa Hrvaška dekleta / Iz ciklusa Hrvatske djevojke, 75x55, akrilik, 2011

Gioconda, 150x70, akrilik, 2005

Meduza, 50x70, akrilik, 2007

Iz ciklusa Hrvaška dekleta /
Iz ciklusa Hrvatske djevojke,
75x55, akrilik, 2011

Sestre 70x50,
akrilik, 2007

Gioconda, 150x70,
akrilik, 2005

Meduza, 50x70,
akrilik, 2007

Iz ciklusa Hrvatska dekleta /
Iz ciklusa Hrvatske djevojke,
40x30, akrilik, 2011

STANKO JANČIĆ

(Zagreb, 1932) Diplomiral je na Akademiji likovnih umetnosti Univerze v Zagrebu (1956), na kateri je bil zaposlen kot profesor od leta 1981 pa vse do upokojitve leta 2002. Do 1961 je bil sodelavec mojstrske delavnice Antuna Augustinčiča. Med letoma 1962 do 1967 je živel v Gvineji, kjer so nastali številni portreti iz granita. Bil je član skupine Biafra. Po ekspresionističnem obdobju se je vrsto let posvečal hiperrealizmu; iz poliestra je oblikoval »naturalistične« figure in ženske podobe »z erotičnim prizvokom«.

V 70-ih letih se je odločil za gib, za »lomljenje gmot«, za skulpturno obliko, ki jo je dojemal »kubistično« in skozi strukturo volumna.

Razstavljal je na številnih in samostojnih razstavah doma in po svetu. Je dobitnik številnih nagrad. Je avtor več skulptur v prostoru. Razstavljal v Slovenskem domu – Slovenski krog v Zagrebu (1996).

STANKO JANČIĆ

(Zagreb, 1932.) Diplomirao je na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti (1956.), gdje je bio od godine 1981. profesor sve do umirovljenja godine 2002. Do 1961. bio je suradnik Majstorske radionice Antuna Augustinčiča. Od 1962 – 1967. boravio je u Gvineji, gdje je izradio niz portreta u granitu. Bio je član grupe „Biafra“. Nakon ekspresionističkog razdoblja, niz se godina opredjeljuje za hiperrealizam; u poliesteru modelira „naturalističke“ figure i ženske likove s „erotičkim prizvukom“.

U 70-im godinama zaokupljen je problemom pokreta, „izlomljenih masa“, skulptorskog oblika promatranog „kubistički“ i strukturama volumena.

Izlagao je na mnogim zajedničkim i samostalnim izložbama u domovini i po svijetu. Dobitnik je mnogih nagrada. Autor je više skulptura u prostoru. Izlagao je u Slovenskom domu – Slovenski krug u Zagrebu (1996).

Razstavljeno / izloženo
ČITANKA STRUKTURE

Pokončne figure / Uspravne figure, 1-10, v: 70 cm, poliester, 2006

Položene figure, 11-21, š: 45 cm, poliester, 2006

ČITANKA STRUKTURE

Pokončné figure / *Uspravne figure*, 1-10, v: 70 cm,
poliester, 2006

Položené figure, 11-21, š: 45 cm, poliester, 2006

Katalog razstave štirih zagrebških likovnih umetnikov slovenskega rodu
Katalog izložbe četiriju zagrebačkih likovnih umjetnika slovenskih korijena

Avtor razstave / Autor izložbe
Milan Bešlić

Avtorja besedila / Autori teksta
Milan Bešlić, Polona Jurinić

Lektura in prevod slovenskega teksta / Lektura i prijevod slovenskog teksta
Mateja Tirgušek

Lektura hrvatskega teksta / Lektura hrvatskog teksta
Dunja Gaj

Oblikovanje in prelom / Oblikovanje i prijelom
Ljudevit Gaj

Fotografije
Goran Vranić

Izdajatelja / Izdavači
Svet slovenske nacionalne manjšine Mesta Zagreb / Vijeće slovenske nacionalne manjine Grada Zagreba
Slovenski dom, Zagreb

Tisk / Tisak
Intergrafika, Bistranska 19, 10000 Zagreb

Copyright. Slovenski dom, 2012. Vse pravice pridržane / Sva prava pridržana
Niti en del te knjige ne sme biti objavljen ali pretiskan brez predhodne soglasnosti avtorja in izdajatelja.
Niti jedan dio ovog kataloga ne može biti objavljen ili pretiskan bez prethodne suglasnosti autora i nakladnika.

Slovenski dom, Zagreb
Februar / Veljača, 2012.

